

JAN LIEFTINK: 'HARD WERKEN WAS NIET ALLEEN NOODZAAK, MAAR OOK LÉUK'

ALPHEN - 'WAT ZIJN OGEN ZIEN, KUNNEN ZIJN HANDEN MAKEN.' ZO WORDT JAN LIEFTINK DOOR ZIJN TROTSE ECHTGENOTE GETYPEERD. HIERMEE BEDOELT ZE NIET ALLEEN HET GROVE WERK MET STAAL EN ALUMINIUM DAT HIJ TOT AAN ZIJN PENSIOEN HEEFT GEDAAN, MAAR OOK HET KLUSWERK THUIS EN DE MINI-ATUURMELKWAGENS DIE HIJ HEEFT GEMAAKT. ONDANKS ZIJN BIJNA 80 JAAR, ZIT JAN LIEFTINK NIET BEPAALD STIL. DAAR WIL DE ALPHENAAR GRAAG MEER OVER WETEN.

Door Jolanda van Luinen

OVER ZIJN JEUGDLIEFDE

Meneer Lieftink, u bent bijna 57 jaar getrouwd waarvan 20 jaar 'thuis' met pensioen. Hoe houdt u het samen leuk?

„Door goed contact met elkaar te blijven houden, maar vooral ook door ieder je eigen dingen te blijven doen. Een tijdlang zaten we samen op een koor, maar op een gegeven moment kon ik het niet allemaal meer goed horen. Dat geeft binnen een zanggroep wederzijdse irritaties en dan kun je er maar beter mee stoppen. Wel zing ik mee met de liederen in de kerk. Daar heb ik nog schik in.

Mijn vrouw en ik hebben elkaar ontmoet tijdens mijn eerste baantje. Ik was 14 jaar en net van de technische school af, toen ze in Bodegraven - sinds mijn 4e jaar woon ik in Alphen - een hulp zochten bij de Radiocentrale. Via de kabels die wij aanlegden, konden particulieren voor 50 cent per week vier radioprogramma's ontvangen. Toen ik 17 was, was ik met mijn maat in Bodegraven bezig bij de landbouwwerktuigenwinkel van familie Burggraaff. Annie zag ons over de schutting en bood een kopje koffie aan. Ik heb haar toen uitgenodigd voor een feest in Alphen, waar ze met de trein naar toe kwam. En zo is het gekomen. We hebben vier jaar verkering gehad en zijn op Valentijnsdag 1951 getrouwd, toen ik mijn militaire dienstplicht in Nederlands-Indië had vervuld.”

OVER EIGEN BAAS WORDEN

Ging uw loopbaan net zo voorspoedig als uw relatie?

„Deze had wat meer ups en downs. Zo mocht er in 1943 van de Duitsers geen particuliere omroep meer zijn, dus ben ik bij de PTT gaan werken. Rond die tijd kwam het automatisch telefoneren op gang en dat vond ik een leuke ontwikkeling. Ik heb daarin toen een aantal cursussen gevolgd, ook nog nadat ik uit Nederlands-Indië was gekomen. In feite was ik nét met de studie klaar, toen ik er geen zin meer in had. Ik vond het eigenlijk maar een saai beroep. Daarbij kwam dat ik wat lichamelijke klachten kreeg. Mijn huisarts adviseerde me toen steviger werk te doen. Nu wilde het geval dat ik in mijn avonden op de vliering, met hulp van mijn broer Gerrit, allerlei kleine artikelen maakte voor de handel. Technisch gezien zaten deze goed in elkaar, maar verkopen deed het niet. Ik ben name-

Jan Lieftink met zijn 'eerste' poppenzitje voor aan de step.

Foto: Wil Kokelaar

lijk niet commercieel ingesteld. Totdat ik samen met mijn vrouw poppenzitjes ging maken die je aan het stuur van een step kon hangen. In de sinterklaastijd waren we er soms tot 3 uur 's nachts mee bezig, terwijl ik om 8 uur weer bij de PTT moest zijn.

Uiteindelijk heb ik 80 duizend van deze poppenzitjes verkocht aan de groothandel en V&D. Dit extra geld had ik gereserveerd om eventueel voor mezelf te beginnen. Dus toen de dokter me adviseerde ander werk te zoeken, besloot ik in 1960 met dit geld een constructiebedrijf voor stalen ramen op te richten. Let wel, ik had daar dus nooit voor geleerd. Soms was het een voordeel dat ik niet gehinderd werd door boekenwijsheid. Iets wat in theorie niet mogelijk was, lukte mij in de praktijk wél. Als nieuwkomer in de branche durfde ik geen hoge bedragen te vragen. Door keihard te werken en tegen nette prijzen te leveren, breidde de klantenkring zich gelukkig snel uit. Bij de start op 1 augustus werkte ik nog alleen, op 1 januari van het jaar erop had ik al vijf man personeel. Inmiddels is het bedrijf gesplitst in Lieftink Ramen met honderd man personeel en Lieftink Staalbouw met dertig man. Het aantal medewerkers groeit nog steeds. We behoren momenteel tot de vijftig grootste bedrijven van Nederland en in de aluminium staan we zelfs aan de top. Ik ben er trots op dat ik daar de grondlegger van ben.”

OVER DE SPLITSING

Wat als eenmanszaak begon, zijn nu twee familiebedrijven, toch?

„Dat klopt. Toen ik de zaak begon,

werkte mijn broer Herman bij de gasfabriek in Waddinxveen. Doordat hij veel contacten had met aannemers, heeft hij me aan verschillende klanten geholpen. Een mooi verhaal is van die keer dat er een hijskraan kapot was en de monteur helemaal uit Frankrijk moest komen. Daar kon het bedrijf niet op wachten, dus bracht mijn broer hen met mij in contact. Het bleek dat er een kabel doormidden was. Deze had geen kleurcodes, maar desondanks was voor mij die klus een peulenschil. Na een paar weken had datzelfde bedrijf weer problemen die ik heb opgelost. Toen ben ik er eens gaan praten. Natuurlijk mochten ze me bellen als er een probleem was met de elektriciteitsvoorziening van de hijskraan, maar dan graag ook als ze smederijwerk hadden, want dat was immers mijn vak. Boekhouden was niet mijn sterkste punt. Mijn broer Gerrit heeft dat eerst tijdelijk voor mij gedaan naast zijn eigen werk. Later kwam hij bij mij in de zaak. In het begin ging die samenwerking erg goed. Dat veranderde toen mijn en zijn kinderen groter werden. Op een gegeven moment waren er zeven 'Lieftinkens' bij het bedrijf betrokken. Toen hebben we de zaak gesplitst. Mijn neef - de zoon van mijn broer - werd directeur van de staalfabriek, mijn drie zonen van de ramenfabriek. Het kostte me geen moeite om op m'n 65e met pensioen te gaan, want de overdracht ging heel gemakkelijk. Onze zonen hebben een goede taakverdeling gevonden op algemeen, technisch en commercieel gebied. Ik ben blij dat mijn jongens er zin in hadden om het bedrijf over te nemen, zodat het in de familie blijft. Regelmatig

kom ik nog op de zaak en dat wordt ook wel gewaardeerd, maar ik bemoei me nergens meer mee. Dat zou ook niet kunnen, want het werk is door de jaren heen erg veranderd. Vroeger was het veel ambachtelijk handwerk. Tegenwoordig worden de machines vanuit de tekenkamer bestuurd.”

OVER VRIJETIJDSEBESTEDING

U bent lid van een hobbyclub, maar ook jager en - tot voor kort - freelance touringcarchauffeur?

„Ondanks mijn leeftijd, zit ik inderdaad niet stil. Autorijden doe ik nog dagelijks, al vind ik het wel lastiger worden met het drukke verkeer van tegenwoordig. Na mijn pensioen was ik jarenlang touringcarchauffeur op groepsreizen naar Oostenrijk. Soms hoorde je om 2 uur 's middags dat je vier uur later moest rijden, dus dat was gauw inpakken. Verder was het geen probleem, want mijn vrouw en ik - zij ging altijd mee op die reises - staan altijd graag voor iedereen klaar. Ongeveer vier jaar geleden reed ik voor het laatst, op een dubbeldekker. In die tijd gebeurden er veel busongelukken, waarvan de chauffeur de schuld kreeg. Zover wilde ik het niet laten komen, dus ben ik gestopt. Maar we gaan nog wel graag naar dat land op vakantie.”

„Jagen doen ik al meer dan veertig jaar. Inmiddels ben ik de oudste van onze groep. Soms gaat mijn vrouw mee en ik was zelfs jaren bij de groep varkensdrijvers van prins Bernhard. Jammer dat de jacht in een hoek wordt gedrukt door zogenaamde dierenvrien-

den. Door de jacht op hazen, konijnen, eenden, fazanten, vossen en everzwijnen, voorkom je een overschot. Een dier met één geweerschot doden, lukt echter niet altijd. Everzwijnen bijvoorbeeld, denderen als een kudde langs je heen. Dat is lastig mikken. Echter, als ik onverwachts een dier moet schieten, is het altijd raak. In het werk moest ik ook snelle beslissingen nemen, die pakt vrijwel altijd goed uit. Al maakt natuurlijk iedereen wel eens een foutje. Daar moet je niet te lang over zeuren.”

OVER TOEKOMSTPLANNEN

Wat kunnen we nog van Jan Lieftink verwachten?

„Mijn vrouw en ik streven naar een rustige oude dag. Hier thuis en in ons zelfverbouwde vakantiehuisje. We hopen nog een poosje mee te gaan. Terugdenkend aan vroeger was het keihard werken, maar we hebben er nooit spijt van gehad. Werken was voor ons niet alleen noodzaak, maar ook léuk. Achteraf gezien hebben wij de tijd mee gehad. Om nu een bedrijf te beginnen en het zo te laten groeien is veel moeilijker.”

Naam: Jan Lieftink

Geboortedatum: 3 maart 1928

Geboorteplaats: Ede

Beroep: grondlegger van Lieftink Ramen en Lieftink Staalbouw

Relatie: getrouwd met Annie Burggraaff (83)

Kinderen: 4 kinderen, 8 kleinkinderen, 1 achterkleinzoon

Hobby's: het bedrijf, klussen, jagen en modelbouw